Ennen, aikaan mustansurman,
vuossatoja monta sitten,
kuolo kulki kulkujansa,
kaatoi rahvasta rajusti,.
kutsui Tuonelan tuville,
Kalman kankahan sijoille.
Sorti suomalaisiakin,
kansaa Pohjolan hävitti.
Pahoin riepoi paiserutto
rottien levittämänä.

Vielä kesti Suomen kansa,
kesti, vaikka jo väheni.
Väistyi surma Suomenmaalta,
elon aika uusi koitti.

Tuli uusi surman aika:
sodat kauheat kohosi.
Niin on ollut suomalainen
aina aikojen alusta
vieraan vallan vietävänä,
kuninkaiden käskyn alla,
komennossa keisarien,
viety taistotanterille,
sinne kuoleman kitahan.

Vaan kun kerran aika vaihtui,
koitti Suomelle vapaus.
Senkin petti suomalainen,
herran perkeleet hävitti.
Liitti Suomen Eurooppahan,
Saksan hunneille trokasi.
Kyykytti näin suomalaisen,
rahaan vaihtoi kansanvallan.
Siihen loppui Suomen voima,
siihen kansamme kehitys.
Pois jäi valta, Suomen markka,
vieras euro sai sijalle.

Suomen herroja mä syytän,
pyydä n tuomion tuloa.
En mä heille muuta toivo,
kuin et loppunsa tulisi.
Hiisi veisi hyisen haaskan,
hajun petturin hukaten.
Täs' on laulu huomispäivän,

tie on tunto nuoren polven.

Nyt mä lauluni lopetan,
virren varjohon asetan.
Vaan kun joskus aikain päästä,
viikkoin, vuotten vieriessä,
saatat sä tämän lukea,
trokehia tutkaella:
Muista Suomen olleen meidän
itsenäisyys ja elämä.